

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 533/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. S., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Ď., B., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 11 C 110/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. S. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2011 doručená sťažnosť Ing. J. S., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 11 C 110/2008. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 1. júla 2011.

Zo sťažnosti a z priložených listinných dôkazov vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa ako žalobcu proti žalovanému označenému ako C. (slovenská pobočka poisťovne z iného členského štátu) so sídlom B. (ďalej len „žalovaný“), o poistné plnenie uznesením okresného súdu č. k. 11 C 110/2008-153 z 21. februára 2011 bolo konanie zastavené z dôvodu, že žalovaný nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, čo treba považovať za neodstrániteľný nedostatok podmienky konania. Na základe odvolania sťažovateľa uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 169/2011-162 z 29. apríla 2011 bolo uznesenie okresného súdu potvrdené. Podľa názoru krajského súdu sťažovateľ označil ako žalovaného organizačnú zložku zahraničnej právnickej osoby. To znamená, že žaloba smeruje proti subjektu, ktorý nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, pretože žalovanému zákon právnou subjektivitu nepriznáva. Ide o neodstrániteľnú vadu konania, ktorá vedie k jeho zastaveniu. Odvolacia námietka sťažovateľa, že i súd nesplnil poučovaciu povinnosť, čím bolo sťažovateľovi odopreté právo na spravodlivý proces, neobstojí, pretože poučovacia povinnosť súdu o procesných právach a povinnostiach účastníkov podľa § 5 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku neplatí, ak je účastník v občianskom súdnom konaní zastúpený advokátom.

Podľa názoru sťažovateľa uvedený právny názor znamená porušenie označených článkov ústavy a dohovoru, pretože bolo povinnosťou okresného súdu vyzvať sťažovateľa na odstránenie vady konania podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň ho mal poučiť aj o následkoch nevyhovenia takejto výzve (§ 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Postup okresného súdu, ktorý konanie zastavil skôr, než by dal sťažovateľovi príležitosť vadu odstrániť, sa javí ako príliš formalistický a nerešpektujúci jeho právo na spravodlivý proces.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 C 110/2008 s tým, aby sa okresnému súdu prikázalo vo veci konať. Domáha sa aj finančného zadosťučinenia vo výške 3 400 €, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 231,80 €.

Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu sa stalo právoplatným 6. júna 2011. Sťažovateľ nepodal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Podaná sťažnosť nesmeruje proti uzneseniu krajského súdu, ktorý rozhodoval vo veci v odvolacom konaní, ale proti uzneseniu okresného súdu, proti ktorému bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok. Vzhľadom na uvedené právomoc poskytnúť

ochranu označeným právam sťažovateľa mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená vo vzťahu ku konaniu vedenému okresným súdom právomoc ústavného súdu. Treba dodať, že sťažovateľ možnosť podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu využil.

Ústavný súd k dosiaľ uvedenému považuje za potrebné zdôrazniť, že vzhľadom na povahu tvrdeného porušenia práva sťažovateľa prichádzalo do úvahy aj podanie dovolania proti uzneseniu krajského súdu.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Sťažovateľ namieta, že k zastaveniu konania došlo bez toho, aby bol predtým okresným súdom vyzvaný odstrániť vadu konania postupom podľa § 43 Občianskeho súdneho poriadku. Namieta teda to, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať vo veci ako účastníkovi konania, čo zakladalo možnosť podať dovolanie. Túto možnosť však sťažovateľ podľa zistenia ústavného súdu nevyužil.

Dosiaľ uvedené znamená, že keby podaná sťažnosť smerovala proti uzneseniu krajského súdu, musela by byť považovaná za neprípustnú v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. novembra 2011